

Krisztus feltámadása személyes fordulópont és alaphang

Lekció – Mt 28,11-15

Txt – 1Kor 15,20a – De Krisztus feltámadt

Szeretett Gyülekezet!

Amikor Európa keresztény kultúráról beszélünk, akkor arra gondolhatunk, hogy az újszövetség örömhíre valamilyen formában beszívódott a gondolkodásunkba. Európában minden keresztény ünnep állami ünnep is, így a húsvét is két napos ünnep. De gondolhatunk arra is, hogy a történelemi időszámítás nullpontjának is Jézus Krisztus születésének megközelítőleges dátumát használjuk. Van Krisztus előtt és Krisztus után. Tele vagyunk keresztyén ünnepekkel, az időszámításunk is Jézusközpontú... azonban Jézus életének valódi fordulópontját mindennek ellenére sokan vitatják. Ez a fordulópont pedig Jézus feltámadása. Hogyan lehet az, hogy az egész nyugati időszámításnak az alapja Jézus születése, de a halála és a feltámadásának körülményei mégis homályosak vagy éppen vitatottak?! Nem mindenkinek olyan viszonyítási pont Krisztus feltámadása, mint az Ő születése. Pedig az Ő feltámadása, hogy legyőzte a bűnt és a halált, nagyobb fordulópont, mint a születése. A mai keresztény kultúra itt rekedt meg, hogy evidencia a születése, de mégsem tudunk mit kezdeni a feltámadásával. Mai igénk éppen erről tanít bennünket, hogy milyen módon lehet Krisztus feltámadásának valósága homályos történetté, ahelyett, hogy belső meggyőződésünk és életünk középpontjává válna az.

A felolvasott igénkben tehát azt látjuk, hogy hiába kapnak a főpapok és az írástudók biztos forrásból származó információt Jézus feltámadásáról, mégis ellentmondanak. Az ő viselkedésüket nevezhetnénk a húsvéti megátalkodottságnak. Ez a konok ellentmondás tökéletes ellentétpárja az asszonyok és tanítványok reménykedő örömének, ami a kétségbeeséstől eljut a hálátelt bizonyossáig. Pedig az írástudók is hallják az örömhírt, azaz az evangélium szívét, hogy Krisztus feltámadt – azonban őket hidegen hagyja a világ legnagyobb csodája. Ők nem örülnek húsvétnek, mert számukra ez nem személyes fordulópont.

Döbbenetes, hogy hogyan ügyeskednek, hogy lefizethessék a sírt őrző katonákat. Fizetnek nekik sok ezüstöt és arra utasítják őket, hogy állítsák azt, hogy ellopták a tanítványok az éj leple alatt Krisztus testét. Az angyalt és a földrengést is látó katonák ráadásul bele is mennek ebbe az alkuba. Ez fura, hiszen éppen saját magukról kellett rosszat állítaniuk! Azaz azt, hogy nem tudták éjszaka kellőképpen őrizni a sírt és pár idegen galileai halászsember észrevétlenül elhengerített egy több száz kilós, lepecsételt követ, amíg ők, a professzionális katonák aludtak. Egy szolgálatban elalvó katona büntetése halál volt már Nagy Sándor idejében is. Szóval tényleg nem túl rózsás dolgot kellett a pénzért magukról állítsanak. Ezért ígéretik a főpapok a katonáknak, hogy ők majd kimentik az öröket Pilátus előtt. Látjuk, hogy mennyi mindent megtesznek a főpapok Jézus feltámadásának eltussolásáért.

Azt látjuk, hogy ugyanaz az örömhír éri el a főpapokat, mint a tanítványokat. A főpapokat a katonák értesítették, a tanítványokat az asszonyok. De jól tudjuk, hogy a kezdeti kétkedés után Péter és János, végül sorra az összes tanítvány személyesen is meggyőződött Krisztus

feltámadásáról, végül még a hitetlen Tamás is. Az írástudókban ezzel szemben egy fikarcnyi kétely sincs a feltámadással kapcsolatban. Rögtön támadnak, rögtön egy hazugsággal állnak elő, amit el akartak terjeszteni. Ezek szerint igazabb, és becsülendőbb az ember igazságot kutató őszinte kétkedése, vagy kétségei, semmint a feltámadás tényének való rossz szándékú ellentmondás.

Ez a megátalkodott ellentmondás azonban ma is kísért bennünket. Azért tagadják mindenáron Jézus feltámadását az írástudók, mert ha valóban feltámadt Jézus – és ezáltal is Isten Fiának bizonyul (Róm 1,4) – akkor bizony Őt komolyan kell venni. Akkor bizony Ő kellene legyen nem csak az európai kultúrának a központjában, hanem a mi magánéletünknek is. Ez pedig nem más, mint megátalkodottság, a változásra való képtelenség. A kényelmes status quo állapot fenntartásának ára azonban végzetes: a főpapok lemaradnak a feltámadás örömhíréről. Amint láttuk: a tudatos tagadás rosszabb, mint a bizonytalankodás, vagy a reménykedő kételkedés, mert az utóbbiak bizonyossághoz vezetnek. Ha azonban az írástudókkal mi sem merünk, vagy akarunk lemondani a magunk kényelmes, bevált, önelégült biztonságtudatáról Krisztusért, akkor mi is lemaradunk a feltámadásról. Ők a vezetői szerepükről kellett volna lemondjanak, vagy ki kellett volna mondják, hogy tévedtek... megátalkodottságuk azonban megátoltja ezt.

„Aki fent hordja az orrát, az előbb utóbb beveri a fejét...” Ne essünk mi is ebbe a hibába, hanem mi is hódoljunk a feltámadt Krisztus előtt. Máté egész evangéliuma erről számol be, hogy aki fejet hajtott Krisztusnak, az megmaradt és üdvözült. Kezdve a betlehemi jászolnál térdelő bölcsekkel, vagy Keresztelő Jánossal, a tanítványokon és az asszonyokon keresztül a megtérő bűnösökön, paráznakon, vámszedőkön át – aki fejet hajtott, az megmaradt. Vigyázzunk, hogy ne hogy megkeményítsen bennünket a főpapok megátalkodottsága.

Azonban a tanítványok számára személyes valósággá vált Krisztus feltámadása. Sőt – személyes fordulóponttá vált számukra Krisztus feltámadása. Az eddig bujkáló tanítványokból hitvalló és bátor bizonyágtevők lesznek Péterrel az élükön. Számukra a feltámadás életük fordulópontjává vált. Ugyanez történt Pállal is a damaszkuszi úton. A húsvét bennünket is arra hív, hogy a mi életünk fordulópontja is Jézus feltámadása legyen! Ugyanis nemcsak a természet újul meg körülöttünk, hanem mi is új életre, a halálból az örök életre való átmenetre kapunk meghívást húsvétkor. Azt az ígéretet, hogy mi is feltámadunk majd Krisztussal együtt.

Füle Lajos Feltámadott! című versében a következőképpen írja le, hogy hogyan ujjong a természet Krisztus feltámadásának:

Húsvéti reggel
tavaszi kedvvel
zeng a berekben:
Feltámadott!

Lepkái írják,
bimbói nyílják,
fűből virítják:
Feltámadott!

Egei kéklik,	Égi madárkák
szelei végig	dalolva szántják
zúgják az erdőn:	az új barázdát:
Feltámadott!	Feltámadott!

Dongói dongják,	Tavasza van íme,
méhei zsongják,	hatalmas ige
kórusban mondják:	zuhog a szívre;
Feltámadott!	Feltámadott

Nemcsak az új életre ébredő természetnek, de nekünk is lehetőségünk van arra, hogy a feltámadás a mi fordulópontunk legyen. Sőt! Keresztényként arra van hivatásunk, hogy miután életünk fordulójává vált Krisztus feltámadása, váljon azután életünk alaphangjává is.

Hogy mire gondolok az alaphang alatt? Hogy bármi történhet az életünkben, Krisztus feltámadásának személyes valósága mindig szól és megmarad: mindent megfordít, és a helyére tesz. Olyan lehet számunkra húsvét, mint a zenében a tonikán, azaz az alaphangon nyugvó orgonapont. Az orgonapont egy hosszan kitarított, általában mély hang, amely fölött a felső szólamok harmóniai változnak. Azaz bármi is történjék a zenében: az orgonapont biztosan szól mélyen. Bármilyen idegen harmóniát is játszon az orgonista, vagy a zenekar, az orgonapont makacsul mondja a magáét. A mi életünk orgonapontjává válhat Krisztus feltámadása. Orgonapont a húsvéti örömhír Pál apostol életében is, aki a kételkedők, vagy tagadók fejtegetését egy mondattal intézte el: „DE KRISZTUS FELTÁMADT!” Szóljon bármilyen akkord, ellentmondás az életünkben, ez az orgonapont biztosan és valóságosan szól most is! DE KRISZTUS FELTÁMADT!

Félelmek, vagy kétségek vettek körül. DE KRISZTUS FELTÁMADT!
 Elhagytak, megcsaltak engem. DE KRISZTUS FELTÁMADT!
 Elveszítettem, akit szerettem. DE KRISZTUS FELTÁMADT!
 Győztem és sikeres vagyok. DE KRISZTUS FELTÁMADT!
 Lábam előtt a világ, elismert vagyok. DE KRISZTUS FELTÁMADT!
 Én is hazudtam és én is csaltam. DE KRISZTUS FELTÁMADT!
 Önző módon a magám javát akarom csupán. DE KRISZTUS FELTÁMADT!
 Nem tudok megbocsájtani másnak. DE KRISZTUS FELTÁMADT!
 Bűnös vagyok én is. DE KRISZTUS FELTÁMADT!

Ezt jelenti az orgonapont, ami a mi életünkben is az egyetlen valós fordulópont lehet. A katonák és a főpapok hazug szólamokat építettek erre az alaphangra, a tanítványok pedig hozzá illeszkedő harmóniákat. Mi is választhatunk, hogy életünk igazodik-e ehhez az alaphanghoz, vagy esztelenül ellent mondunk. Bármit is választunk, az orgonapont, személyes életünk és az egész emberi kultúra egyetlen fordulójává még mindig biztosan szól: KRISZTUS FELTÁMADT! Ámen.